

De ontvoering

Een Thomas de Vries verhaal

Hoofdstuk 1

“Godverdomme!” Een harde klap op het bureau, gevolgd door een veeg. Alles wat net nog op het bureau stond vliegt door de lucht.

“Godverdomme!” krast Santi, de papegaai, hem na.

“Godverdomme!” De papegaai maakt diepe buigingen, alsof het een groet is aan de goden in plaats van een vloek.

Een koffiemok vliegt naar de kooi van Santi. Met een klap komt deze op de kooi terecht, enkele spetters van resten koffie vliegen uit de mok. Santi schudt met zijn poot om het eten dat hij daarin had los te schudden. Hij springt naar de achterste hoek van de kooi, zo ver mogelijk weg van zijn baas.

“Stumper!” schreeuwt het dier in een poging alles goed te maken. Het werkt een beetje.. een kleine glimlach speelt op het gezicht van Carlos.

Carlos is een gangster, een Surinamer. Lang, wel 1 meter en 93 centimeter. Een hard uiterlijk. Geen littekens ofzo, maar je ziet dat hij geleefd heeft. Toch zou je niet zeggen dat hij al 53, is. De meeste mensen schatten hem tien jaar jonger. Dat komt vast doordat zijn haar nog gitzwart is. Hij is geboren en getogen in Rotterdam, cocaïneportal voor de rest van Europa. Hij staat aan het hoofd van een drugsorganisatie die coke importeert uit Zuid-Amerika. Via Suriname waar ze veel connecties hebben. Carlos heeft zich opgewerkt van onderaf naar boven. Begonnen als klein coke dealertje en doorgegroeid naar de top van de organisatie van de Suri-boys. Vooral door het spel hard te spelen. En door te vertrouwen op een aantal goede handlangers.

Hij heeft slecht nieuws ontvangen: een partij coke van hem is onderschept in de Rotterdamse haven. En om het nog erger te maken zijn er vier uithalers opgepakt. Niet dat hij zich daar al te veel zorgen over maakt, die jongens zijn nog minderjarig en komen waarschijnlijk snel weer vrij.

Hij kijkt uit het raam naar de Erasmusbrug, een iconisch beeld dat vaak symbool staat voor zijn vele reizen naar Rotterdam-Zuid. Elke keer als hij die brug overstak, voelde hij een mix van

trots en nostalgie. De herinneringen aan zijn jeugd in Zuid komen naar boven, de straten waar hij leerde overleven en zichzelf omhoog werkte in de wereld van de misdaad.

Nu, met een kantoor in het centrum, vlak bij andere havenkantoorpjes, voelt hij een zekere afstand tot zijn roots. Het centrum biedt anonimiteit en veiligheid, maar het voelt ook kil en onpersoonlijk vergeleken met de levendige chaos van Zuid. Hij denkt aan de vele deals die hij in deze stad heeft gesloten, de gevaarlijke spelletjes die hij moest spelen om aan de top te komen. Een gevoel van frustratie en verlies overvalt hem, niet alleen door de recente tegenslag, maar ook door de herinnering aan alles wat hij heeft moeten doorstaan.

“Wat moeten we nu doen, Lukas?” vraagt Carlos aan zijn rechterhand. Lukas is een stuk jonger dan Carlos. Surinamer, geboren in Paramaribo en op zijn vierde naar Nederland verhuisd, waar hij bij een tante ging wonen. Zogenaamd omdat hij in Nederland beter onderwijs kon krijgen, maar eigenlijk omdat zijn ouders niet voor hem konden zorgen. Zijn vader was een alcoholist en ging niet al te goed met zijn moeder om. Lukas is een handige jongen, die zich net als Carlos vrij snel opgewerkt heeft. Inmiddels is hij een aantal jaren de rechterhand van Carlos.

“We moeten over op een andere manier van importeren baas” zegt Lukas. “Fruit valt tegenwoordig onder risicovolle goederen en daar is 100% controle op, zeker als het uit Zuid-Amerika komt.”

Lukas weet dat Carlos ouderwets is en niet snel wijzigingen wil doorvoeren in zijn werkwijze. Maar het moment om te wijzigen is nu wel gekomen. Carlos vraagt Lukas of hij wat in gedachten heeft.

“Verschillende dingen, baas. Ik zal eens rondvragen. Ik hoorde bijvoorbeeld van anderen dat zij de coke in zonnepanelen verwerken. De cocaïne wordt chemisch verwerkt en vermengd met de materialen die worden gebruikt voor het maken van zonnepanelen.”

“Jezus” sneert Carlos. “Wat een science fiction joh, heb je niks beters?” Lukas moet hem het antwoord schuldig blijven. Hij kijkt schuldbewust naar de grond, want hij weet dat als Carlos in zo’n bui is, niks goed is.

“Nou, wat sta je hier nog?” brult de maffiabaas, zo het vermoeden van Lukas bevestigend. “Ga godverdomme weer aan het werk joh!”

Lukas knikt en verlaat haastig de kamer. Carlos blijft achter, boos en gefrustreerd. Hij staart naar het lege bureau, zijn handen nog steeds trillend van woede. Hij weet dat hij snel moet handelen, anders zal zijn hele operatie in gevaar komen. Hij kijkt naar Santi, die hem angstig vanuit zijn kooi observeert.

Carlos haalt diep adem en loopt naar het raam. Hij kijkt uit over de haven van Rotterdam, de schepen die langzaam voorbij glijden. Hij denkt aan de vele deals die hij heeft gesloten, de gevaren die hij heeft doorstaan. Hij weet dat hij sterk is, maar de klap van het verlies van de partij coke is hard aangekomen.

Hij draait zich om en loopt naar de deur. Santi richt zich op om iets te roepen. “Santi, hou je kop dicht,” mompelt hij terwijl hij de deur achter zich sluit. Hij moet zijn hoofd koel houden, een plan bedenken om dit recht te zetten. Zijn gedachten razen terwijl hij naar zijn auto loopt. Dit is nog niet voorbij. Niet zolang hij hier de baas is.

Hoofdstuk 2

In de rustige wijk Vreewijk in Rotterdam, waar het leven zich in een kalm tempo voortzet, woont de familie De Vries in een bescheiden bungalow. Thomas de Vries, een zorgzame vader en toegewijd echtgenoot, kijkt vanuit het keukenraam naar zijn zoon Youri, die met zijn voetbal in de tuin oefent. Youri is een talentvolle tiener die op de radar staat van de scouts van Feyenoord. Naast Youri bestaat het gezin uit zijn moeder Jennifer en zijn oudere zus Brittany.

Thomas, een man van middelbare leeftijd met kort, grijs haar en een atletische bouw met een klein buikje, is trots op zijn gezin. Hij werkt als ICT specialist bij een verzekeringsbedrijf, een baan die stabiliteit biedt in hun leven. Jennifer, zijn vrouw, is een liefdevolle moeder die parttime werkt als cargador op een import afdeling in een havenbedrijf en de rest van haar tijd besteedt aan het huishouden en haar kinderen.

Het is een zonnige zaterdagmiddag en het huis is gevuld met de geur van versgebakken koekjes. Brittany, een 19-jarige studente met een ondeugende glimlach en lange blond haar, is koekjes aan het bakken voor haar vriendinnen. Vanavond gaat ze vast weer stappen, maar het bakken van koekjes geeft haar rust. Thomas zet de radio harder en beweegt zachtjes mee met de housemuziek terwijl hij een kop koffie inschenkt.

"Youri, tijd voor een pauze!" roept Thomas naar zijn zoon die al een uur intensief aan het trainen is. Youri, met zijn atletische bouw en korte bruine haar, stopt en rent naar binnen.

"Pap, ik moet blijven oefenen. De scouts van Feyenoord komen binnenkort weer kijken," zegt Youri terwijl hij snel een glas water naar binnen giet.

"Dat weet ik, jongen," zegt Thomas, "maar je moet ook je rust nemen. Kom, ga even zitten en eet een koekje van je zus."

Youri lacht en neemt plaats aan de keukentafel, waar de rest van het gezin al zit. Terwijl hij geniet van het koekje, verschijnt zijn beste vriend Liam in de deuropening van de tuin. Liam, een

jongen van dezelfde leeftijd als Youri, met krullend blond haar en een vrolijke glimlach, zwaait enthousiast.

"Hey Youri! Heb je zin om naar het park te gaan?" vraagt Liam.

Youri kijkt naar zijn ouders voor toestemming. Jennifer glimlacht en knikt. "Ga maar, Youri. Zorg ervoor dat je voor het avondeten terug bent."

"Thanks, mam! Kom op, Liam, laten we gaan!" roept Youri terwijl hij zijn voetbalschoenen aantrekt en naar buiten rent.

De twee vrienden fietsen samen naar het park, pratend over voetbal, school en hun toekomstplannen. "Denk je dat je echt bij Feyenoord gaat komen?" vraagt Liam bewonderend.

Youri schopt al fietsend een steentje van de stoep en glimlacht zelfverzekerd. "Ik hoop het. Het is mijn droom om professioneel voetballer te worden."

Liam knikt enthousiast. "Je bent de beste speler die ik ken. Ik weet zeker dat je het gaat halen."

Bij het park aangekomen, beginnen ze meteen te voetballen. Het park is een favoriete plek voor de lokale jeugd en vandaag is het drukker dan normaal. De jongens spelen een intensief potje voetbal, waarbij Youri opnieuw laat zien waarom de scouts zo in hem geïnteresseerd zijn.

Rond een uur of vijf fietsen Youri en Liam terug naar huis. Ze stoppen nog even bij de ijscoman om een ijsje te halen en praten over hun favoriete voetballers. "Weet je, Liam," zegt Youri terwijl hij aan zijn ijsje likt, "het is niet alleen mijn droom om bij Feyenoord te spelen, maar ook om ooit in De Kuip te staan en voor duizenden fans te spelen."

Liam kijkt hem bewonderend aan. "En dat ga je ook doen, Youri. Ik geloof in je."

Bij thuiskomst zwaait Youri zijn vriend gedag en loopt het huis binnen, waar de geur van het avondeten hem tegemoet komt. "Hoe was het in het park?" vraagt Jennifer terwijl ze de tafel dekt.

"Geweldig, mam. Liam en ik hebben de hele middag gevoetbald," antwoordt Youri, zijn ogen stralend van geluk.

"Mooi zo," zegt Thomas terwijl hij de krant opzij legt. "We zijn trots op je, jongen. Blijf hard werken, en je dromen zullen uitkomen."

Het gezin geniet van een warme maaltijd, lachend en pratend over de gebeurtenissen van de dag. In de rustige wijk Vreewijk lijkt het leven van de familie De Vries vol belofte en hoop, met de toekomst van hun talentvolle zoon die helder aan de horizon straalt.

Hoofdstuk 3

De deuren van de grote zaal zwaaien open en een golf van gejuich en applaus vult de ruimte. Ahmed Aboutaleb, de burgemeester van Rotterdam, stapt zelfverzekerd naar binnen. Hij draagt een donkerblauw pak en zijn karakteristieke glimlach straalt door de zaal. De zaal, gevuld met politiemensen, geeft een staande ovatie terwijl Ahmed naar het podium loopt.

Ahmed Aboutaleb is een man van vele talenten en een indrukwekkende achtergrond. Geboren in Beni Sidel, Marokko, verhuisde hij op vijftienjarige leeftijd naar Nederland. Na een carrière in de journalistiek en later als staatssecretaris, werd hij in 2009 burgemeester van Rotterdam, waarmee hij de eerste burgemeester van een grote Nederlandse stad met een migratie-achtergrond werd.

Hij opent zijn speech met een warme glimlach en een kort gebaar om de menigte tot rust te brengen. "Dames en heren, geachte politiemensen, het is een eer om hier vandaag voor u te mogen spreken."

De zaal wordt stil en alle ogen zijn op hem gericht.

"Onze stad, ons prachtige Rotterdam, is een plek van hardwerkende mensen, een plek van hoop en doorzettingsvermogen. Maar het is ook een plek waar we geconfronteerd worden met uitdagingen die vragen om een vastberaden aanpak."

Ahmed pauzeert even en kijkt rond in de zaal, zijn ogen fonkelen van vastberadenheid.

"De Rotterdamse haven is de trots van onze stad, de grootste van Europa. Maar met deze grootsheid komen ook uitdagingen. We zien een toename van criminaliteit, met name de drugsmokkel die onze veiligheid en integriteit bedreigt."

Hij neemt een slok water en vervolgt met een krachtige stem: "Ik wil u vandaag zeggen dat we deze strijd zullen aangaan met alle middelen die we tot onze beschikking hebben. We zullen niet terugdeinzen voor degenen die onze stad willen gebruiken voor illegale praktijken."

Ahmeds stem stijgt in intensiteit en zijn woorden worden krachtiger. "Onze politie, jullie, de mannen en vrouwen die elke dag hun leven riskeren om onze stad veilig te houden, verdienen alle steun die we kunnen bieden. We zullen investeren in technologie, opleiding en samenwerking met internationale partners om deze misdaad te bestrijden."

De menigte reageert met instemmend geknik en zacht geapplaudisseer.

"Maar het gaat niet alleen om handhaving. Het gaat ook om preventie. We moeten werken aan kansen voor onze jongeren, zorgen dat ze niet verleid worden door de gemakkelijke weg van de criminaliteit. Onderwijs, werkgelegenheid en positieve rolmodellen zijn de pijlers waarop we bouwen."

Ahmed sluit zijn speech af met een inspirerende noot: "Laten we samen werken aan een veilig, rechtvaardig en bloeiend Rotterdam. Een stad waar iedereen zich veilig voelt en waar we trots op kunnen zijn. Dank u."

Het applaus barst opnieuw los, luider en enthousiaster dan voorheen. Ahmed Aboutaleb neemt de tijd om enkele handen te schudden en bemoedigende woorden te wisselen met de aanwezige politiemensen. Hij buigt zich naar een jonge politieagent en zegt: "Uw inzet is van onschatbare waarde. Blijf altijd trots op wat u doet." De agent glimlacht en bedankt hem, zichtbaar geraakt door de persoonlijke aandacht.

Bij een andere groep politiemensen blijft Ahmed even staan voor een kort praatje. "Hoe gaan de trainingen?" vraagt hij geïnteresseerd. Een van de politiemensen antwoordt: "Het is zwaar, maar we weten waar we het voor doen, burgemeester." Ahmed knikt bemoedigend. "Dat is de spirit die we nodig hebben. Samen maken we Rotterdam sterker."

Hij loopt verder en spreekt nog een paar mensen toe, ieder gesprek met dezelfde oprechte aandacht en betrokkenheid. Terwijl hij de zaal verlaat, voelt iedereen de energie en vastberadenheid die hij heeft overgebracht. Ahmed Aboutaleb weet dat de weg lang en zwaar zal zijn, maar met de inzet van

deze toegewijde mannen en vrouwen heeft hij er alle vertrouwen in dat Rotterdam de strijd tegen de criminaliteit zal winnen.

Hoofdstuk 4

Het was een rustige avond in Rotterdam, maar voor Thomas de Vries was het verre van gewoon. Naast zijn baan als ICT-specialist bij een verzekeringsbedrijf leidde Thomas een geheim leven, alleen Jennifer weet er een beetje van... Hij voert klussen uit voor de onderwereld, zoals het innen van openstaande schulden en het schaduwen van drugsdealers. Vandaag volgde hij Tarek, die ervan verdachten dat hij ook handel van andere aanbieders verkocht. Thomas had de opdracht gekregen via een contactpersoon van de Suri-boys.

Thomas reed in zijn anonieme grijze auto door de smalle straten van Rotterdam, zijn blik gefixeerd op de auto voor hem. Tarek, een sluwe drugsdealer, was zijn doelwit vanavond. De afgelopen dagen had Thomas nauwkeurig informatie verzameld over Tareks bewegingen en transacties. Hij had bijna genoeg bewijs om zijn opdracht af te ronden, maar hij moest nog één laatste stap zetten: Tarek op heterdaad betrappen.

De auto van Tarek stopte bij een vervallen gebouw aan de rand van de stad. Thomas parkeerde op een afstand en volgde te voet. Hij zag Tarek het gebouw binnen gaan en besloot een veilige afstand te bewaren. Het gebouw bleek een bar te zijn waar een karaokeavond in volle gang was. Het was druk en luidruchtig, een perfecte dekmantel voor iemand die niet gezien wilde worden.

Thomas trok zijn pet wat dieper over zijn ogen en betrad de bar. Hij mengde zich onder het volk en hield Tarek in de gaten, die aan de bar ging zitten en duidelijk op iemand wachtte. Thomas bestelde een drankje en zocht een strategische plek uit vanwaar hij Tarek goed kon observeren zonder op te vallen.

Een aantal minuten later arriveerde het gezelschap van Tarek. Thomas herkende de mannen niet, zij hoorden zeker niet bij de Suri-boys. Hij moest hier een foto van maken.

Om geen aandacht te trekken, knoopte hij een gesprekje aan met een dame aan de bar. Terwijl hij haar charmant toelachte en grapjes maakte, hield hij Tarek scherp in de gaten. Hij

zorgde ervoor dat zijn positie ideaal was om een foto te maken zonder dat iemand het merkte.

"Wat een leuke avond, nietwaar?" zei Thomas, terwijl hij subtiel zijn telefoon positioneerde.

De dame lachte en knikte. "Ja, absoluut! Wat brengt jou hier?"

"Ach, gewoon wat ontspanning na een lange dag," antwoordde Thomas, terwijl hij deed alsof hij een selfie maakte met de dame, maar in werkelijkheid een foto van Tarek en de mannen op de achtergrond schoot.

"Je bent wel een interessante man, weet je dat?" zei de dame met een glimlach.

"Bedankt," antwoordde Thomas, zijn ogen nog steeds op Tarek gericht. "Vertel eens, kom je hier vaak?"

"Niet zo vaak, alleen als ik wat afleiding nodig heb," zei ze lachend. "En jij?"

"Dit is mijn eerste keer hier," zei Thomas. "Maar het bevalt me wel. Ik denk dat ik hier wel vaker ga komen. Misschien kunnen we een keer afspreken?"

"Tuurlijk, wil je dan misschien mijn telefoonnummer?" ze de dame met een nog grotere lach op haar mond.

Tarek had ondertussen de bar verlaten en Thomas wist dat het tijd was om te gaan. "Het was leuk je te ontmoeten," zei hij tegen de dame, terwijl hij opstond. "Ik beloof je te bellen," iets wat hij natuurlijk nooit zou doen.

"Ik hoop het," zei ze glimlachend, terwijl Thomas haar een kus op de wang gaf en de bar verliet.

Eenmaal in de auto bekeek Thomas de foto die hij had gemaakt. Daarop was duidelijk te zien hoe Tarek met de mannen aan het overleggen was. Hopelijk was dit het bewijs.

Thuis aangekomen parkeerde Thomas zijn auto en ging stilletjes het huis binnen. Het was laat en iedereen was al naar bed. Hij liep naar zijn kantoor en zette zijn laptop aan. Terwijl

hij de foto uploadde naar een beveiligde server, dacht hij na over zijn volgende stappen.

Zijn telefoon ging over. Het was zijn contactpersoon, Marco. "Thomas, heb je iets voor me?" vroeg Marco zonder omhaal.

"Ja, ik heb de foto," antwoordde Thomas. "Volgens mij speelt Tarek een dubbelspel. Ik stuur je het bewijs nu door."

"Goed werk," zei Marco. En hij hing op.

Nadat hij de foto had verzonden, leunde Thomas achterover in zijn stoel en sloot zijn ogen. De adrenaline gierde nog steeds door zijn lijf, maar hij wist dat hij moest kalmeren. Een glaasje whisky wilde nog wel eens helpen als hij in zo'n bui was. En twee nog beter. Drie glazen whisky later sloop Thomas de trap op en kroop in bed. Een minuut later was hij vertrokken naar dromeland.

Hoofdstuk 5

Carlos zat in zijn luxueuze villa in Kralingen, vlakbij de Kralingse Plas, en keek woedend uit het raam. Het elegante interieur van zijn villa, met marmeren vloeren en kristallen kroonluchters, bood geen troost. De villa, die normaal gesproken een symbool van zijn macht en succes was, voelde nu als een gevangenis. Een groot deel van zijn netwerk was ontmanteld door een undercover actie, en het nieuws van verraad van een van zijn eigen jongens had hem tot het kookpunt gebracht.

Hij draaide zich om van het raam en liep met vastberaden stappen naar zijn werkkamer. Een van de uithalers die was opgepakt had gepraat, en erger nog, hij kende te veel namen binnen de organisatie. Carlos had altijd gedacht dat hij zijn mannen goed onder controle had, maar deze jongen had hem verraden. Het was een klap die hij niet had zien aankomen, en de consequenties waren groot.

Carlos pakte de telefoon en belde Lukas. "Kom onmiddellijk hierheen," gromde hij, zijn stem trillend van woede. Hij smiet de telefoon neer zonder op een antwoord te wachten en begon nerveus door de kamer te ijsberen. Pika en Sabi, de Amerikaanse Staffords, liggen in de hoek van de kamer te kijken naar hun baasje. Zij weten dat ze hem nu even niet moeten storen en dat ze hun plas die avond wat langer in zullen moeten houden.

Binnen enkele minuten hoorde Carlos de zware voetstappen van Lukas op de marmeren vloer. Lukas was, zoals altijd, kalm en beheerst, maar er lag een schaduw van zorg op zijn gezicht. Hij wist dat Carlos woedend was en dat er nu actie moest worden ondernomen.

"Baas," begon Lukas voorzichtig, "wat is er precies gebeurd?"

Carlos draaide zich langzaam om en keek Lukas met een vlamme blik aan. "Een van onze jongens is gaan praten. Hij heeft namen genoemd, te veel namen. Dit kan ons allemaal de kop kosten. Ik wil dat je er onmiddellijk voor zorgt dat er niemand meer praat. Niemand."

Lukas knikte langzaam. "Ik begrijp het. Ik zal meteen maatregelen nemen."

"Dat is niet alles," vervolgde Carlos, zijn stem laag en dreigend. "Ik wil wraak. De burgemeester moet boeten voor dit verlies. Hij denkt dat hij ons kan stoppen? Hij heeft geen idee met wie hij te maken heeft."

Lukas slikte. Hij kende Carlos goed genoeg om te weten dat hij nu niet tegen te spreken was. "Ik zal een plan opstellen," zei hij. "We moeten zorgvuldig te werk gaan."

"Dat verdomde voorzichtig zijn heeft ons in deze situatie gebracht," snauwde Carlos. "Ik wil actie, en ik wil het nu. Zorg ervoor dat niemand meer met de politie praat en maak duidelijk dat dit niet zonder gevolgen blijft."

"Ik begrijp het, baas," antwoordde Lukas. "Ik ga meteen aan de slag."

Carlos keek toe hoe Lukas de kamer verliet en voelde een moment van twijfel. Hij wist dat deze situatie gevaarlijk was en dat hij snel en doordacht moest handelen. Maar de woede en de drang naar wraak waren te sterk. Hij moest laten zien dat niemand hem kon tegenhouden, dat niemand ongestraft met zijn zaken kon sullen.

Die avond zat Carlos alleen in zijn werkkamer, de stilte slechts onderbroken door geknisper van het haardvuur. Hij schonk zichzelf een glas whisky in en staaarde naar de vlammen in de open haard. Zijn gedachten raasden. Hij moest een manier vinden om de controle terug te krijgen, om zijn vijanden te laten zien dat hij nog steeds de machtigste man in de stad was.

Hij dacht aan de burgemeester, de man die het allemaal had veroorzaakt. Hij zou boeten. Hij zou iedereen laten zien dat niemand het tegen Carlos kon opnemen en ongestraft weg kon komen.

Carlos stond op en keek opnieuw uit het raam. De serene omgeving van de Kralingse Plas stond in schril contrast met de chaos en het geweld dat zich in zijn hoofd afspeelde. Maar hij

wist één ding zeker: hij zou niet rusten totdat hij zijn vijanden had vernietigd en zijn macht had hersteld. De strijd was nog maar net begonnen.